

Beatrius

Pasqual Alapont Ramon

*Quan la nit d'amor davalla
aquell que dorm no sap
quant pateix un amant i quant amaga*

Al-Russafí (versió de Josep Piera)

*Hi ha tants secrets en els teus ulls,
tant de misteri,
que el somni raja al doll de la ficció.*

Vicent Alonso

Beatrius, Premi Micalet Teatre 1996, va ser estrenada el 21 de desembre de 1996 a la Sala l'Horta de València, en coproducció dels grups de teatre L'Horta i La Dependent.

PERSONATGES

DONA35.

HOME35.

DONA90.

HOME90.

Decorat

L'escenografia ha de suggerir com una mena d'univers atemporal, dos móns diferents situats pels volts de 1935 i 1990. Els objectes pertanyen a dues realitats temporals diferents. Per tant, hi ha objectes d'estil divers com ara un equip de música estereofònic al costat d'un gramòfon. Al mateix temps hi ha alguns objectes i mobles que, tot i pertànyer a l'estil déco, pertanyents per tant al món de 1935, són usats igualment en l'espai de 1990. Hi ha tres eixides, dues a l'esquerra de l'espectador que condueixen a la cuina i al dormitori, i una a la dreta que dóna al carrer.

L'escenari està en penombra. S'apaguen els llums de sala gradualment i, a continuació, creix la llum de l'escenari, com si es fera de dia. HOME90 s'ha quedat a treballar tota la nit i va en pijama. Quan es fa de dia completament, es desperta i es dirigeix cap a l'equip de música, balla uns compassos, l'apaga (s'apaga alhora la música de sala. Música de jazz dels anys trenta.) i se'n va.

Tot seguit entra DONA35 amb uns paquets embolicats (un kimono, coixins de seda...) Vesteix de carrer amb guants i barret, una mena de casquet.

DONA35.- Eduard! (Deixa els paquets grans i es queda amb un paquet petit, un disc, a la mà.) Eduard! (Mira el paquet, fa unes passes de ball i taral·leja una cançó. Un poc enfastidida.) Eduard! (Es lleva una sabata ballant, s'acosta al gramòfon, posa «Alhambra», una cançó molt popular als anys trenta, i es trau l'altra sabata. Sona la música. Seguint el ritme, DONA35 comença allevar-se la roba i se'n ix d'escena; tot seguit apareix HOME90, que es trau el pijama seguint la música i se'n va; immediatament, sense transició, entra DONA35 que,

continuant el ball, es posa el kimono.) Eduard! (A continuació entra HOME90 en calçotets i se situa darrere de DONA35, tots dos ballant en una postura clarament provocadora. Aparentment ha de produir l'efecte que ballen junts, encara que els dos estan en una realitat temporal diferent.) Oh, Eduard... Eduard.

(Entra HOME35 amb un diari a la mà, observa la dona amb desaprovació. No veu l'HOME90 perquè està en una altra època. Apaga bruscament el gramòfon.)

HOME90.- (En la direcció de DONA35 i sense veure HOME35.) Oh, i ara què passa?

DONA35.- (Descobrint HOME35.) Eduard!

HOME35.- Què fas, Beatriu?

(Pausa. HOME90 es gira, va cap al lateral esquerre i en la línia d'HOME35. S'acosta al gramòfon i l'examina.)

HOME35.- (A DONA35.) No contestes?

DONA35.- Estava escoltant música, Eduard.

HOME35.- (Agafant el disc. Irònic.) Música?

DONA35.- Sí.

HOME35.- Però Beatriu, bonica, açò no és música. Açò és un guirigall. Són notes... diabòliques.

DONA35.- Però... No ho sabia, Eduard, perdona. (Pausa.) Me l'ha regalat Raquel.

HOME35.- Ah. Ja.

DONA35.- Sí. (Pausa.) Està de moda a París.

HOME35.- Qui, la teua germana?

DONA35.- Deixa en pau a Raquel, vols? Sempre l'estàs criticant.

HOME35.- Jo no he dit això.

DONA35.- Per què no t'agrada?

HOME35.- Mira, pot ser tan insensata com vulga, la teua germana, però no té cap dret a pervertir-te a tu. I encara menys a regalar-te música de *meublé*. **(Pausa.)** Ho entens?

DONA35.- Sí, Eduard.

HOME35.- Bé.

(Pausa. HOME90 se'n va i HOME35 s'asseu en una butaca. DONA35 intenta acostar-s'hi.)

HOME35.- (Llegint.) Et canviaràs per a sopar, no?

DONA35.- Què? Ah! **(Ausionada.)** És un kimono.

HOME35.- (Deixant de llegir. Irònic.) Ja ho sé, que és un kimono, Beatriu, però te'l canviaràs per a sopar, no? O penses anar disfressada per casa com una qualsevol.

DONA35.- Però si l'he comprat per a tu, Eduard. Bé, per a nosaltres.

HOME35.- Per a nosaltres?

DONA35.- Sí. És per a jugar al Mah-jong.

HOME35.- Al Ma, què?

DONA35.- És sobre dracs, i sobre el temps, de parelles que volen... això!, d'amor i del temps... que... una vol. Per exemple: hi ha un drac, i..., i..., i la parella... fa... fa... com si... com si... Això! N'hi ha moltes possibilitats: el temps, els dracs...

HOME35.- Espera, espera, de què m'estàs parlant?

DONA35.- Del Mah-jong! És un joc xinès. Afrodisíac.

HOME35.- Afrodisíac?

DONA35.- Bé..., sí..., això deia la propaganda. Està de moda a Berlín.

HOME35.- Aaah! No t'entenc, Beatriu. **(Pausa.)** Què vols? Tu ets una dona respectable... Ets la meua dona. Tens un cognom, una família, una posició... Les dones com tu no juguen al... com es diu?

DONA35.- Mah-jong.

HOME35.- (Alçant la veu.) Com es diga. No vull tornar a sentir-ho mai més en aquesta casa. M'entens? **(Silenci.)**
Ai, Beatriu, ets una xiqueta.

DONA35.- Però, Eduard, no he fet res de dolent, totes les meues amigues ho fan.

HOME35.- Què fan les teues amigues?

DONA35.- Això, juguen... Al Mah-jong.

HOME35.- Beatriu, per l'amor de Déu.

DONA35.- Pensava que t'agradaria.

HOME35.- (Cridant.) Doncs no penses! **(Pausa.)** Em fas mal, Beatriu, molt de mal, quan dius eixes coses. I crec que tu també te'n fas. A voltes em fa l'efecte que no em respectes.

DONA35.- No digues això, Eduard, per favor. Te'n tinc molt, de respecte.

HOME35.- Crec que tu no m'estimes, Beatriu.

DONA35.- Jo només volia...

HOME35.- Beatriu, Beatriu, Beatriu, jo estic orgullós de tu, creu-me.

DONA35.- Només vull fer-te feliç, Eduard.

HOME35.- Però si ja sóc feliç.

DONA35.- A voltes pense que no, que et faig nosa.

HOME35.- Nosa? Què divertida que ets. **(Silenci.)** Com pots dir això? **(Pausa.)** No t'obsessiones, Beatriu. T'estime molt, creu-me. **(Torna a la cadira.)**

DONA35.- Eduard.

HOME35.- Sí?

DONA35.- Per què no ens n'anem a Sant Sebastià?

HOME35.- Què?

DONA35.- Anem-nos-en, per favor. Ara.

HOME35.- Ara? A la platja? En desembre?

DONA35.- Sí, on siga.

HOME35.- Però quines idees més estrambòtiques que tens, Beatriu. Tinc molta feina ara a la fàbrica. No me'n puc anar així com així. I més ara, amb els obrers rebotats. Et promet que dissabte anirem a veure la meua germana a Nàquera, eh? Els xiquets tenen moltes ganes de veure't. Vinga, i ara canvia't, afanya't, que vull sopar.

(DONA35 se'n va pensarosa, però HOME35 la deté.)

HOME35.- Beatriu.

DONA35.- Què?

HOME35.- Fes-me un bes. (Li'l fa i ell se'n torna a llegir el diari. Ella continua dreta, com paralizada.)

DONA35.- Eduard.

HOME35.- (Llegint el diari.) Sí?

DONA35.- T'enfadaràs..., si et faig una pregunta?

HOME35.- (Llegint.) No, és clar que no.

DONA35.- Jura-m'ho.

HOME35.- (Deixant de llegir.) A què ve això ara? T'he dit que no m'enfadaré.

DONA35.- Jura-m'ho..., si m'estimes...

HOME35.- Però, escolta...

DONA35.- Per favor.

HOME35.- Bé, d'acord, t'ho jure.

(Pausa.)

DONA35.- Què és un *cunilingus*?

HOME35.- Beatriu!!!

DONA35.- M'ho has jurat. M'has jurat que no t'enfadaries.

HOME35.- I com vols que no m'enfade si em traus de polleguera amb les teues preguntes.

(Pausa.)

HOME35.- D'on has tret això?

DONA35.- De missa.

HOME35.- De missa?

DONA35.- Li ho sentit dir a Berta. Per què?

HOME35.- Què vols dir?

DONA35.- És alguna cosa dolenta?

HOME35.- Dolenta? Tu què creus?

DONA35.- No sé.

HOME35.- No t'ho han dit?

DONA35.- No.

HOME35.- Ah! **(Pausa.)** Es tracta de... És com... una mena de planta...

DONA35.- Una planta?

HOME35.- Sí, una planta carnívora.

DONA35.- (Somrient.) Era això?

HOME35.- Està de moda a Tailàndia, em sembla.

DONA35.- No m'ho puc creure. Aleshores per què tant de misteri? No han parat en tota la vesprada, Laura i Berta, de fer rialletes sobre això.

HOME35.- Et deuen haver gastat una broma. Ets molt ingènua, Beatriu.

DONA35.- Sí, segurament. Bé, vaig a canviar-me.

(HOME35 es queda mirant com se'n va DONA35, després torna a la seua butaca i s'hi asseu. Entra DONA90 pel lateral dret amb una maleta.)

DONA90.- Miquel! **(Deixa la maleta.)** Miquel! **(Deixa les claus damunt d'una safata metàl·lica i s'arregla els cabells. A continuació agafa la maleta i se'n va a la**

cuina.)

HOME35.- Ah! No volien república...

(Entra HOME90 amb la camisa descordada i amb els pantalons a la mà, s'acosta al gramòfon i l'examina.

HOME35 s'alça i es posa una beguda. Tot seguit continua llegint el diari.)

HOME35.- ...Doncs que se'n vagen a la merda.

(Entra DONA90 amb un suc en tetra brick a la mà; veu l'home.)

DONA90.- Miquel!

HOME90.- (Sorprès.) Beatriu! No t'he sentit entrar.

DONA90.- Quines ganes que tenia de veure't. **(El besa.)** Se m'ha fet llarguíssim.

HOME90.- Sí, a mi també. **(Es besen.)** No havies d'arribar demà?

DONA90.- No m'he pogut aguantar. Et trobava tant a faltar... Com t'has apanyat sense mi?

HOME90.- Bé, molt bé... Com vols que m'apanye?

DONA90.- No sé... **(Silenci.)** Has tret la roba bruta?

HOME90.- Sí. La roba? Quina roba?

DONA90.- Miquel, per favor, t'has canviat?

HOME90.- Tu què creus?

DONA90.- I on has deixat la roba?

HOME90.- On vols que la deixe? A l'armari.

DONA90.- La roba bruta?

HOME90.- No, la neta. Vull dir, he tret la neta de l'armari i me l'he posat. La roba bruta?, no sé... Què havia de fer alguna cosa amb la roba bruta?

DONA90.- Miquel, tu has llegit les notes que et vaig deixar?

HOME90.- Siiií.

DONA90.- Tot?

HOME90.- Siiiií.

DONA90.- Comprares les coses de la llista?

HOME90.- Què?

DONA90.- Has posat alguna volta les fundes de plàstic?

HOME90.- Quines fundes?

DONA90.- Ho veus. Ja t'has carregat la taula.

HOME90.- Però què dius?

DONA90.- I les plantes, les has regat?

HOME90.- Sí, sí, sí que les he regat. I el periquito també. (Gest de contrarietat de DONA35.) També li he donat de menjar, vull dir.

DONA90.- I tu, has menjat? Estàs pàl·lid.

HOME90.- Ja n'hi ha prou, vols. Acabes d'arribar, no? Deixa'm respirar un poc. (Pausa.) Per cert, quan dius que has arribat?

DONA90.- Fa una estona.

HOME90.- Ah, aleshores has sigut tu.

DONA90.- Què he fet jo ara, carxofeta?

HOME90.- El gramòfon.

DONA90.- Vinga, fes-me un bes. (S'acosta a HOME90 i l'amanyaga.)

HOME90.- Beatriu, per favor, no em toques, que em pica tot amb aquesta camisa.

DONA90.- Lleva-te-la.

HOME90.- Sí, dona, ara mateix, en ple desembre. Què pretens fer amb un cacauet, pervertida?

(Pausa.)

DONA90.- D'acord. Què li passa al gramòfon?

HOME90.- No res, que no sabia qui l'havia connectat. Has portat tu aquest disc?

DONA90.- El gramòfon? Què has pres, carxofeta?

HOME90.- (Molest.) No he begut res en tota la setmana. He estat treballant, saps? De fet, he treballat tota la nit.

DONA90.- Fa trenta anys que no funciona aquest maleït gramòfon, Miquel. Només t'ho he dit per això.

(Pausa.)

HOME90.- Perdona, Beatriu... És que estic molt nerviós.

(Pausa.)

DONA90.- Has acabat la novel·la?

HOME90.- Beatriu, una novel·la no s'acaba en una setmana.

DONA90.- Disculpa, volia dir si has avançat molt.

HOME90.- He escrit catorze folis...

DONA90.- Molt bé.

HOME90.- ...i n'he trencat dèsset. Total: menys tres. Una setmana molt productiva.

DONA90.- Saps molt bé que això et passarà sempre, amb aquest treball.

HOME90.- No hauria d'haver deixat el diari.

DONA90.- No digues això. Recorda que fotut que estaves l'any passat.

HOME90.- Sí, però cobrava cada més, saps?, 190.000 castanyes, una damunt de l'altra.

HOME35.- (Referint-se al diari.) No volien república...?

DONA90.- Tu no necessites els diners.

HOME90.- Ja ho sé, que no necessite els diners, ja ho sé que tu en tens de sobra, ja ho sé que ets molt important.

DONA90.- Ves-te'n a la merda.

HOME35.- ...Doncs que se'n vagen a la merda. **(Se'n va.)**

(Silenci.)

HOME90.- Perdona, Beatriu. Estic cansat. **(Pausa.)** Sé que m'has ajudat molt. Fa temps que ho hauria deixat, si no fóra per tu. I no pels diners. M'importen ben poc els diners, ja ho saps, però... crec que no val res el que faig, que perd el temps. **(Pausa. Somrient.)** He de prendre una decisió, però passen els dies i...

DONA90.- No digues això, Miquel.

HOME90.- No, no, ja n'hi ha prou, eh? Estic fart d'enganyar-me. Què passa? És molt senzill, no? No tinc talent i prou. **(Beatriu fa un gest com per assegurar-li que no.)** No, no, no... No fa falta que digues res. No estic deprimat ni res d'això. No pense tallar-me les venes si és el que penses. Sé que puc fer altres coses.

DONA90.- És clar.

HOME90.- I que les puc fer bé, saps?

DONA90.- Sí.

HOME90.- Escolta, no cal ser don Camilo José Cela per a ser feliç, eh? Si no puc escriure novel·les faré de periodista. Tres diaris m'han cridat ja, des que ho vaig deixar, eh?, tres! I un de subdirector, saps? 350.000 peles com a mínim.

DONA90.- Jo sempre t'ho he dit.

HOME90.- Sí. **(Pausa.)** Què és el que sempre m'has dit?

DONA90.- Això, que tens gràcia per a escriure, que eres bon periodista.

HOME90.- Ja! **(Pausa.)** És a dir, que creus que perd el

temps.

DONA90.- Què?

HOME90.- Per què no em dius la veritat d'una volta?

DONA90.- Què dius?

HOME90.- Per què no em dius la veritat d'una volta, eh, en lloc de ser tan comprensiva?

DONA90.- Jo... T'he dit el que pense.

HOME90.- Sí, sí, sí...

DONA90.- Què vols que et diga? Escolta, a mi m'és igual, fes el que et done la gana. Si vols escriure, escriu; si no vols, no ho faces, però no em culpes a mi sempre si les coses no et van bé.

HOME90.- Eh, eh, eh. (**Tracta d'agafar-la.**) Què passa?

DONA90.- Deixa'm estar.

(**Pausa.**)

HOME90.- No t'ho prengues així, dona, era una broma.

DONA90.- No sé què fer, Miquel. És com si et sabera greu que t'ajude, i si no et dic res, t'ho prens com si no m'interessara gens el que fas.

HOME90.- Ah, Déu, no. Ja t'he dit que no em trobava bé, Beatriu.

DONA90.- Si jo no vull discutir, Miquel. Oblida-ho.

HOME90.- Com vols que ho deixe estar ara?

DONA90.- No, de veres.

HOME90.- Et desconcerte, no és això?

DONA90.- No, deixa-ho, de veres, com si no t'haguera dit res.

HOME90.- Vine ací. (**L'agafa.**) Beatriu. Beatriu. Beatriu. Què et passa?

DONA90.- (**Emocionada.**) Jo tampoc no em trobe bé, saps? M'he despertat a les cinc aquest matí. No podia dormir,

supose. He agafat el primer avió que eixia cap a València, i ací em tens. Sentia unes ganes boges d'agafar-te la mà. Només això: agafar-te la mà. Deus pensar que sóc una idiota.

HOME90.- Sí, un poc sí. (**Beatriu plora d'impotència.**)
No, Beatriu, perdona, era una broma. No volia dir això, de veres. És que no suporta veure't així. Merda, no t'hauria d'haver dit res.

DONA90.- No passa res.

HOME90.- Em perdones?

DONA90.- Deixa-ho estar, d'acord?

HOME90.- Ah, sempre igual. No sé com fer les coses. Sempre acabe per espatllar-ho tot. No sé per què he de descarregar contra tu tota la ràbia que porte dins. La confiança. Justament contra tu. Sóc molt egoista, veritat?

DONA90.- No digues això, Miquel.

(Pausa.)

HOME90.- Em perdones?

DONA90.- És clar que sí, carxofeta.

(Pausa.)

HOME90.- Crec que ens hauríem de separar, Beatriu.

DONA90.- Què?

HOME90.- Sí, ho he estat pensant i crec que és el millor. El millor per a tu... i... i... el millor per als dos.

DONA90.- Què dius? Per què dius això, Miquel? No estàs a gust? Per favor, no digues això.

HOME90.- (**Gradualment es veu que fa broma.**) Sí, Beatriu, fa temps que ho pense. Tu viuràs millor sense mi i jo... He pensat fer-me monjo, saps?, benedictí. Tinc necessitat de pau... No, no és una decisió precipitada, creu-me. De fet he estat assajant aquesta setmana. Fixa't: (**Cantant.**) *Veni creator spiritus. Mentis sua...*

DONA90.- Pallasso! (Es besen i s'acaricien. HOME90, però, desfà el bes i s'encén una cigarreta. Sona el telèfon tres vegades sense que ningú en faça cas. Entra HOME35.)

HOME35.- Beatriu! (El telèfon sona una vegada.) Beatriu! (El telèfon sona encara una vegada i HOME35 l'agafa.) Sí?... Ah, Raquel, com estàs?... Ha, ha, ha. Sí, jo també, cunyada, jo també me n'alegre. Ara s'hi posa Beatriu... No, no, està per ací dins... D'acord, digues-me... Ah, ja, un amic teu... De fora. Sí... Sí... Molt bé... sí, ara li ho dic, no patesques... No, jo no puc, tinc... una reunió aquesta nit a la fàbrica... Jo també, cunyada, jo també... D'acord. Besos. Adéu. (S'asseu i torna a agafar el diari.)

HOME90.- Com ha anat la convenció?

DONA90.- Bé, molt bé.

HOME90.- Molt avorrida?

DONA90.- No, no, molt bé.

HOME90.- I la teua ponència? Es diu així?

DONA90.- La vaig presentar dimecres.

HOME90.- Ah.

DONA90.- Crec que... Em sembla que els ha agradat.

HOME90.- Sí?

DONA90.- M'ho va dir Balaguer, el vicepresident. (HOME90 fa un xiulet.) Em va dir: «Xiqueta, ens fa falta gent com tu, a la Central».

HOME90.- Sí?

DONA90.- No m'ho podia creure, Miquel. Saps que el meu director encara no ha parlat mai amb Balaguer?

HOME90.- T'ho va dir així?

DONA90.- Què?

HOME90.- (Exagerant el to.) «Xiqueta, ens fa falta gent com tu, a la Central». Vull dir, estaves damunt dels seus genolls?

DONA90.- Què dius?

HOME90.- Aquests bankers, ja saps, són tan paternals, tan tendres.

(Pausa.)

DONA90.- No, estàvem dinant.

HOME90.- Ja. **(Silenci.)** Anava molta gent de València?

DONA90.- Ismael.

HOME90.- Ismael? Quina barra que té. No se'n perd ni una. Bé, almenys així no t'avorriries tant, no?

DONA90.- A penes el vaig veure. Sempre anava envoltat de ties. Ja saps com és.

HOME90.- Sí, m'ho imagine. **(Pausa.)** No vau quedar mai?

DONA90.- Vam anar una nit al teatre.

HOME90.- Al teatre? Tu, al teatre?

DONA90.- Sí, què passa?

HOME90.- Em pensava que no t'agradava el teatre.

DONA90.- No és que no m'agrade, Miquel...

HOME90.- No, no, si em sembla perfecte. Què vas veure?

DONA90.- *Otel·lo*.

HOME90.- *Otel·lo*? I ho vas passar bé?

DONA90.- Què?

HOME90.- Que si et va agradar l'obra.

DONA90.- Sí, no va estar malament.

HOME90.- I a Ismael, li va agradar?

DONA90.- Crec que no massa. Deia que l'haurien d'haver adaptat, que estava molt passada, molt tràgica.

HOME90.- Ja. Ell sí que està passat. El mínim que es pot esperar d'una tragèdia és que siga tràgica, no creus? Ei!

DONA90.- **(Assenyalant un objecte embolicat en una**

caixa.) Què és açò?

HOME90.- Ah. Ho van dur ahir. És per a tu.

DONA90.- Per a mi?

HOME90.- Portava una carta. Espera.

(Mentre busca i trau una carta DONA90 desembolica el paquet. Pel lateral esquerre entra DONA35.)

DONA35.- (Posant-se unes arracades.) Qui era, Eduard?

HOME35.- La teua germana. Que si vols anar al teatre.

DONA35.- Ara?

HOME35.- Sí.

DONA35.- I tu què li has dit?

HOME35.- Que sí, que passara a buscar-te després de sopar.

DONA35.- Tu no véns?

HOME35.- No, tinc una reunió aquesta nit, amb el meu cunyat i l'administrador. A més, no m'agraden els amiguets de la teua germana, ja ho saps.

DONA90.- (Mostrant a HOME90 el gerro que hi havia embolicat en la caixa.) T'agrada? És déco.

HOME90.- Per estampar-lo contra la paret, vols dir?

DONA90.- Idiota.

HOME90.- Qui l'envia? Un admirador? Algun congressista?

DONA90.- Vinga, dóna'm la carta. **(HOME90 li dóna la carta.)** L'has obert?

HOME90.- Jo no òbric mai el teu correu. Ho sents? No, no em sents. T'he dit que jo no viole el teu correu.

DONA90.- (Concentrada en la lectura.) Ai, calla, Miquel.

HOME90.- De fet, m'importen una merda els teus amants. No m'escoltes? No, ja veig que no m'escoltes.

DONA35.- Per què no t'agrada Raquel?

HOME35.- Jo no he dit que no m'agrade. No m'agraden els seus amiguets, això és tot. Aquests fills de papà de la FUE que juguen a la revolució. Una colla d'efeminats, això és el que són. No volien república? Doncs... doncs... que mengem república. Ací ho tens: **(Assenyalant el diari.)** vagues, crema de convents, Oviedo en mans dels miners. Vols dir-me quin mal havia fet el cardenal Segura, eh, vols dir-m'ho?

DONA35.- I què té a veure la meua germana en tot això?

HOME35.- La teua germana és feminista, Beatriu.

DONA35.- Això és mentida.

HOME35.- M'he inventat jo que vol estudiar una carrera, eh, m'ho he inventat jo?

DONA35.- I què té de dolent que vulga estudiar?

HOME35.- Que vol exercir, et sembla poc? T'imagines a la teua germaneta en un judici, te la imagines? «Ai, senyor jutge, amb la vènia, que m'ha baixat el cos». **(DONA35 s'ha anantemocionant gradualment.)** Mira, Beatriu, no tinces en contra de Raquel, però ara ells es mofen de la vida de família, i demà ho llançaran tot per la borda i començaran els casaments entre blancs i negres **(DONA35 se'n va plorosa.)**, ja ho veuràs. Ja ho veuràs **(Se'n va a poc a poc darrere d'ella.)**

HOME90.- Bé, dis-me, a qui li he de trencar la cara?

DONA90.- (Llegint.) Què és el que he de veure?

HOME90.- No m'escoltes, Beatriu, veus com no m'escoltes.

DONA90.- Ai, què dius?

HOME90.- De què t'estic parlant?

DONA90.- Jo què sé de què em parles. Ai, no pares. De blancs, de negres, de la república.

HOME90.- Tu veus com no m'escoltes. Estic fart.

DONA90.- Què vols dir?

HOME90.- No em faces cas. Potser és millor que me'n vaja a dormir. M'ofegue.

DONA90.- Què et passa?

HOME90.- Tinc son.

DONA90.- De què estàs fart?

HOME90.- No res, estic cansat, això és tot. Qui t'envia el gerro?

DONA90.- Per què dius que t'ofegues?

HOME90.- T'he dit que no he dormit en tota la nit. Deixa-ho córrer ja, vols?

(Pausa.)

HOME90.- De qui és la carta?

DONA90.- Què et passa, Miquel?

HOME90.- Res, de veres, estic bé. No en parlem ara, per favor. **(Pausa.)** Estic preocupat per la novel·la, això és tot. Vinga, què diu la carta?

DONA90.- (Somrient.) És del sorprenent Eduard.

HOME90.- Vaja, el sorprenent Eduard. Aquesta sí que és bona... el sorprenent Eduard. I es pot saber qui és el sorprenent Eduard? M'agrada conèixer els meus adversaris, saps?, per si li trenque la cara vull dir.

DONA90.- No cal que en tingues cels. És un venerable vellet de 85 anys.

HOME90.- Venerable però sorprenent.

DONA90.- Te n'he parlat moltes voltes. Solia venir a casa a fer-nos teatre de *guignol*, als meus germans i a mi, quan érem menuts. Li dèiem el sorprenent Eduard.

HOME90.- Ah, ja, el venerable però sorprenent i alhora histriònic Eduardet.

DONA90.- No sigues idiota. És l'home de ma tia Beatriu, la germana de l'àvia Raquel. La tia es va matar en un accident a Àustria. Vivien en aquesta mateixa casa.

HOME90.- Ah, sí, la que es va fotre una pinya en l'avió.

DONA90.- És encantador.

HOME90.- Dona, és poètic, però jo m'estime més dinyar-la en el llit.

DONA90.- Ja n'hi ha prou, vols?

HOME90.- I com és que es va salvar el sorprenent Eduard? És que també sabia volar?

DONA90.- No, ell no viatjava en aquell avió, només hi anava la tia.

HOME90.- Tota sola?

DONA90.- Sí.

HOME90.- Devia tenir un rotllo.

DONA90.- La tia Beatriu? Pobra, si era una beata.

HOME90.- I tu com ho saps això? Tens poders? Estaves allí?

DONA90.- M'ho va contar l'àvia Raquel de menuda.

HOME90.- Ja. A mi només em contaven el de *belito belón*, saps?, aquell de *las cositas en un montón*.

DONA90.- És cert. Crec que li agradava molt la música i se'n va anar a escoltar uns concerts.

HOME90.- A Viena?

DONA90.- Sí. Què hi trobes d'estrany.

HOME90.- No, no, deu ser normal això, en la teua família. Per cert, vols que anem a sopar a Xangai aquesta nit? O és massa a prop per a tu? En acabat podem prendre cafè a Nova Zelanda. Total és desplaçar-se una miqueta. Eh, què et sembla?

DONA90.- Pallasso! (Continua llegint.)

(Pausa. Entra HOME35.)

HOME90.- (S'encén un cigarret.) I què conta el simpàtic Eduardet?

(HOME35 agafa el telèfon i marca un número.)

DONA90.- Ens regala aquest gerro, diu que la tia se l'estimava molt i que li agradaria que el conservara jo. Pobre, quan va morir la tia va abandonar aquesta casa i s'ho va deixar tot.

HOME90.- Tot no, s'emportà el gerro, el canalla.

HOME35.- Per favor, la bella Dorita? S'hi pot posar? Gràcies.

DONA90.- Escolta, Miquel: **(Llegint.)** «Tu ets especial per a mi...» **(Somriu a HOME90.)**

HOME35.- Dora, Dorita, Dora. Sóc l'Eduard, el tigre de Bengala.

DONA90.- «Em recordes tant a la tia Beatriu...»

HOME35.- Sí, se n'ha anat al teatre. Ha!

DONA90.- «Que quan pronuncie el teu nom és com si ella encara fóra viva.»

HOME35.- Tinc moltes ganes, Dorita.

HOME90.- Caram, l'Eduardet, sí que és sorprenent.

DONA90.- Xisst! Calla!

HOME35.- Sóc un volcà, sóc un volcà. No, Dorita, no em telefones mai a casa. No, escolta... Sí, jo també t'estime.

DONA90.- **(Continua llegint.)** «La teua tia s'estimava molt aquest gerro...»

HOME35.- És clar que sí, Dorita, juguem al que tu vulgues.

DONA90.- «Deia que contenia els seus somnis.»

HOME35.- Al Mah-Jong? Sí, n'he sentit a parlar. Què és, una epidèmia? Ah, està de moda a Berlín, quina gràcia.

HOME90.- I?

DONA90.- **(Deixant de llegir. Mirant de fit a fit HOME90.)** «Tant de bo que pugua contenir els teus, algun dia».

HOME35.- Que ho trobes excitant? No, t'ho dic de veres, no em faces això, eh?, no em telefones mai a casa. Sí, ara hi

vaig, Dorita, espera'm. (**Se'n va pel lateral dret.**)

DONA90.- Bé, què en penses?

HOME90.- Ah, és un poeta. Líric. Punyent. Apassionat. Ja no queden homes així.

DONA90.- (**Somniadora.**) No, no en queden.

HOME90.- Què vols dir?

DONA90.- (**Insinuant, mordaç. Li lleva el cigarret, fa una pipada, l'apaga i el llança dins del gerro.**) Homes lírics, punyents, apassionats.

HOME90.- (**Picat, insinuant i mordaç. Descordant-se la camisa amb un gest violent i amenaçador.**) Torna-m'ho a dir.

DONA90.- (**Descordant-se la camisa amb un gest violent i insinuator.**) Ja no queden homes així.

HOME90.- (**Ajudant la dona a discordar-se la brusa.**) Si ets una dona, torna-m'ho a dir.

DONA90.- (**Despassant a HOME90 el cinturó.**) Ja no queden homes així.

HOME90.- Aaah! Repeteix-ho.

DONA90.- (**Li baixa la bragueta i el pantaló cau.**) Ja no queden homes així.

HOME90.- (**Enfervorit.**) Aaah! Torna-m'ho a repetir.

DONA90.- Els homes d'ara sou una merdet a (**Se'n va. HOME90 la segueix però ensopega i cau, s'aixeca i va corrents darrere d'ella.**)

HOME90.- Beatriu. Beatriu.

(**Pausa. El telèfon sona cinc vegades, entra DONA35 i l'agafa.**)

DONA35.- Sí? Ah, ets tu, Raquel. Ets una bruixa. No t'ho perdonaré mai. És clar que m'ho vaig passar bé, però sóc una dona casada, Raquel, hauries d'haver vingut. M'ho vaig passar fatal. Sempre pendent que ens vera algú. No et rigues. No vaig eixir del palc en tota la funció. *Yerma*, la nova obra de Lorca. Ai, la Xirgu estava sensacional. Ell? Sí, va estar

molt amable. Espera. **(Trau una carta.)** M'ha escrit una carta. «Lamente, Beatriu, si no vaig ser un bon acompanyant anit, però la culpa és dels teus ulls ametllats que em tenien la ment distreta. Ara, sempre que estiga trist recordaré la calidesa de la teua mà, que em farà reviure». Firmat: Osiris. Què dius? Dona, és només una galanteria. I què vols que li diga, a l'Eduard?, no hi ha res a dir. Què vols saber? Sí, hem tornat a quedar. No hi ha res a parlar, Raquel, vam anar al teatre i prou. No, Raquel, no insinues res. Vam passejar un poc, això és tot. Per la platja. Calla, romàntic, era l'únic lloc desert. **(Entra DONA90 amb una tassa a la mà i un maletí a l'altra; es pinta els llavis.)** Sí, molt simpàtic, però un poc pedant. Ha estat pintant al Marroc, saps?, pintant mores. Imaginat, vol fer-me un retrat de cos sencer. Diu que li agradaria captar-me l'ànima. Què? No digues mentides. Això és impossible. Que les pintava nuetes? I tu què en saps, de tot això? Tu també? Nueta? Raquel, nueta? Miserable! **(Penja l'auricular i es queda llegint la carta.)**

(Entra HOME90 amb la camisa decordada, se la separa del cos.)

HOME90.- Escolta, Beatriu, no em tornes a arrapar.

DONA90.- Pensava que t'agradava, carxofeta.

HOME90.- I no em digues carxofeta, vols? M'has encetat la pell. Sembla que tingues punyals en lloc d'ungles.

DONA90.- Anit no t'ho semblaven. **(Cridant.)** «Rasca'm, Beatriu, rasca'm».

HOME90.- Escolta, jo no cride.

DONA90.- Ah, no?

HOME90.- Jo cride? Jo cride? **(Insinuant.)** Torna-m'ho a dir.

DONA90.- Miquel, ara no, tinc pressa.

HOME90.- Vinga, ballem un poc.

DONA90.- Què dius?

HOME90.- Vols que pose el gramòfon?

DONA90.- Com vols que t'ho diga, no funciona.

HOME90.- (Rialler.) Sí que funciona. Ahir es va posar en marxa. Potser és cosa de fantasmes. (**DONA90 el mira amb desaprovació.**) Eh, que no he begut ni una gota.

DONA90.- Me n'he d'anar, és tard. Ah, la casa està feta un desastre. Hauria d'haver posat les fundes del sofà.

HOME90.- No en faces cap drama, vols?

DONA90.- Està tot mostós, mira-ho.

(Pausa.)

HOME90.- Acabes d'arribar, Beatriu... Queda't un poc, per favor.

DONA90.- No puc, de veres, he d'aclarir moltes coses. (**El besa.**) Bé, me'n vaig.

HOME90.- Pot esperar un dia això, no?

DONA90.- No, no pot esperar.

(Pausa.)

HOME90.- Vindràs a dinar?

DONA90.- Crec que no. Ja et telefonaré. Ah, posa la rentadora, vols?, i desfes-me la maleta, per favor.

HOME90.- Escolta, que jo tinc feina.

DONA90.- Arregla-ho només un poc. Ah, i compra alguna cosa, si pots. Fins demà no ve la dona. Uf, arribaré a quina hora. Adéu.

(**DONA90 se'n va, es creua amb HOME35 que entra.**
HOME90 agafa la tassa i comença a anar-se'n.)

DONA35.- (Arrugant la carta.) Miserable!

HOME35.- Qui és un miserable?

DONA35.- (Llança la carta a l'interior del gramòfon.)

Oh, Eduard! No t'havia sentit.

(HOME90 s'atura davant del gramòfon, deixa la tassa i tracta de connectar-lo. Tot seguit trau el tornaveu, l'examina i en trau una carta polsosa i arrugada, deixa el tornaveu, desarruga la carta, agafa la tassa i comença a caminar, s'atura i llig.)

HOME35.- Parles sola, ara?

DONA35.- No, estava... pensant en veu alta.

HOME35.- Ah! **(Pausa.)** No em fas un bes?

DONA35.- És clar. **(S'acosta i el besa.)** Com ha anat la feina?

HOME35.- **(Es trau la jaqueta i la deixa tirada. DONA35 l'arreplega i la plega.)** M'agradaria controlar més el meu cunyat, però... Bé, molt bé. He tirat al carrer a cinc obrers. **(DONA35 fa un gest de perplexitat. HOME35 se n'adona.)**

HOME35.- No, anarquistes.

DONA35.- Ja.

HOME35.- T'ho passares bé, anit?

DONA35.- Què vols dir?

HOME35.- Vas anar al teatre, no?

DONA35.- ...Sí, sí, és clar..., amb Raquel.

HOME35.- **(Se serveix una beguda.)** I?

DONA35.- Què?

HOME35.- Què vas veure?

DONA35.- *Yerma.*

HOME35.- Ah. Això és de Lorca, no?

DONA35.- Sí.

HOME35.- Lorca. Lorca és un poc subversiu, no?, un mitja dona.

DONA35.- No.

HOME35.- Ah, no?

DONA35.- És un poeta.

HOME35.- Bé, això és el que jo he dit. (**S'asseu i es trau les sabates.**) Què conta, Raquel?

DONA35.- Raquel?

HOME35.- Com és el seu amigueta?

DONA35.- Quin amigueta?

HOME35.- El d'anit.

DONA35.- Què vols dir?

HOME35.- Vau anar al teatre, no?

DONA35.- Ah, sí. No sé, quasi no vaig poder parlar amb ell. Ja saps com és Raquel. (**HOME35 somriu.**) Ha estat al Marroc, em sembla.

HOME35.- (Irritat.) Què és, un dels excombatents d'Annual?

DONA35.- No, no, és molt més jove. És pintor. (**Pausa.**) Vol que quedem un altre dia. (**HOME35 la mira.**) Amb Raquel. (**Pausa.**) Vol fer-me un quadre.

HOME35.- Un quadre?

DONA35.- Sí, una miniatura de la cara.

HOME35.- Ah.

DONA35.- Vols que et porte les sabatilles?

HOME35.- Sí, per favor. (**Arrepapant-se en la butaca i badallant.**) Ah. Estic molt cansat.

(**DONA35 comença a anar-se'n.**)

HOME90.- Puta!!! (**Se'n va.**)

DONA35.- (Es gira sobresaltada.) Què?

HOME35.- Què?

DONA35.- Has dit alguna cosa?

HOME35.- Les sabatilles.

DONA35.- Ah. (**Pausa.**) Eduard.

HOME35.- Sí?

DONA35.- Tu creus que tinc els ulls ametllats?

HOME35.- Què?

DONA35.- Els meus ulls.

HOME35.- Com ametlles?

DONA35.- Sí.

HOME35.- Sí. Bé, no ho sé. Què vols dir, ametllats?

DONA35.- Eduard.

HOME35.- Què?

DONA35.- Anem-nos-en al desert, a Tànger.

HOME35.- Però quina dèria has agafat. Ahir Sant Sebastià, ara Tànger, et vaig dir que dissabte anirem a Nàquera, no? Què et passa?

DONA35.- No sé, m'agradaria... Agafa'm de la mà, Eduard.

HOME35.- Per a què?

DONA35.- Per favor. (**HOME35 ho fa.**)

HOME35.- M'estic gelant.

DONA35.- No notes la meua calidesa?

HOME35.- No sigues ridícula, Beatriu, vaig descalç.

DONA35.- Eduard, dis-me que m'estimes.

HOME35.- Però Beatriu, bonica, tu saps que t'estime.

DONA35.- Sí, ja sé que m'estimes. M'ho dius cada dia. Segur, tranquil, eficaç, de la mateixa manera segura, tranquil/Aa i eficaç que despatxes un obrer.

HOME35.- I què vols, que em tremole la veu com un adolescent? Ets la meua dona.

DONA35.- Ja ho sé que sóc la teua dona. El governador m'envia flors, una orquídia cada any, l'alcalde em saluda al restaurant, les criades m'envegen els vestits...

HOME35.- I què més vols?

DONA35.- Per què no tremole quan m'agafes de la mà, Eduard?

HOME35.- No sigues vulgar, Beatriu, no parles com una dona de la vida. Tens una posició, ets la meua dona.

DONA35.- Aleshores m'estimaria més ser la teua amant.

HOME35.- Què dius?

DONA35.- Tinc ganes de córrer, Eduard, d'eixir al carrer i córrer sota la pluja.

HOME35.- (Afirmant.) Estàs malalta.

DONA35.- De cridar, Eduard. Per què tinc ganes de cridar?

HOME35.- Jo què sé per què tens ganes de cridar. Estàs... Estàs completament... Saps quin és el teu problema: que no vius la realitat, que desitges coses que estan fora del teu abast.

DONA35.- Jo només vull que tot siga com abans.

HOME35.- Què vols dir com abans? Jo sempre he estat com abans. Ets tu la que s'omple el cap de pardalets.

DONA35.- No em trobe bé, Eduard.

HOME35.- I què vols?

DONA35.- No sé, m'agradaria fer alguna cosa útil.

HOME35.- Útil? Què vols dir útil?

DONA35.- ...Ajudar la gent. Què sé jo...

HOME35.- T'ho he dit moltes voltes, pots apuntar-te a l'Acció Catòlica, ja ho saps.

DONA35.- Vull dir útil de veres, Eduard, no organitzar una tònmbola de tant en tant.

HOME35.- I què tenen de dolent les tònmboles?

DONA35.- No vull passar-me tot el dia donant almoines al

costat d'unes senyores extravagants. Em fan oix.

HOME35.- I què vols, que es vestesquen de miners, amb la roba apedaçada i la cara negra com el carbó? Et sentiries millor així?

DONA35.- No, no em sentiria millor.

HOME35.- Hauries de conèixer algun dels meus obrers, amb sis, set i vuit fills de família. Bruts, esquifits, tuberculosos; treballant dotze i catorze hores cada dia els *nanos* de deu anys. No em vingues ara amb punyetes que els diners no fan la felicitat. (Sospira.) Vinga, porta'm les sabatilles.

DONA35.- (Llançant-li -les sabates.) Porta-te-les tu. (Se'n va.)

HOME35.- Escolta, Beatriu... Beatriu, escolta! (Pausa.) L'haurien de penjar, aquest maleït Lorca. (Se'n va.)

(Sona el telèfon quatre vegades. Ix HOME90 amb els cabells desfets i un llibre a la mà, la camisa per fora, mig descordada, i arrossegant una manta. Agafa el telèfon i, sense posar-se l'auricular a l'orella, el torna a penjar. Beu un glop d'alcohol directament de la botella. S'asseu i es tapa amb la manta de cap a peus. Sona el telèfon cinc vegades més, entra DONA90 corrents, despenja l'auricular.)

DONA90.- Sí? Sí? (Penja l'auricular. Deixa la cartera.) Miquel! Miquel!

(HOME90 es descobreix.)

DONA90.- (Sorpresa. HOME90 la mira de fit a fit.) Ah! Què fas? No has sentit el telèfon? (Pausa.) Perdona, estaves treballant? (Pausa.) Miquel!

HOME90.- (Avançant cap a ella.) *No te pude ver/ cuando eras soltera,/ mas de casada/ te encontraré./ Te desnudará/ casada y romera,/ cuando en lo oscuro/ las doce den.*

(DONA90 esclafeix a riure.)

HOME90.- (Rialler.) No t'agrada?

DONA90.- (Somrient.) No sé... És teu?

HOME90.- No, de Lorca.

DONA90.- Ah, molt bé.

HOME90.- Em pensava que t'agradava, Lorca.

DONA90.- No ho sé, no l'he llegit mai. Però què et passa?

HOME90.- Però has vist *Yerma*, no?

DONA90.- Jo?

HOME90.- Sí, tu, l'altra nit.

DONA90.- *Yerma*?

HOME90.- Amb Ismael.

(Silenci.)

DONA90.- No, vam veure *Otel·lo*.

HOME90.- Ah.

DONA90.- Et passa alguna cosa?

(Pausa.)

DONA90.- No begues més, Miquel.

HOME90.- He rentat els calçotets, he tret la roba bruta, he desempudegat el llit, he netejat el wàter, t'he cosit la cremallera dels pantalons verds de pana, he planxat les camises, he regat les plantes... Ah, i li he posat una fulla d'encisam al periquito.

DONA90.- Què et passa?

HOME90.- (Mira un instant DONA90 i torna a enumerar.) He comprat aigua, formatge, pa, llenguado,

pomes, carlotes, llet, cuixes de pollastre, cuixes de conill, cuixetes de cadenera, espaguetis, tapioca i iogurts.

DONA90.- Miquel.

HOME90.- Iogurts de pinya, naturals, de maduixa, de fruites del bosc, de plàtan, de pera i biomanan. **(Pausa.)** Manes alguna cosa més? T'ho dic perquè van a fer la fotonovel·la de les tres i no me la vull perdre. **(Comença a anar-se'n.)**

DONA90.- Miquel!

HOME90.- Què?

DONA90.- On vas?

HOME90.- Ja t'ho he dit: a veure *Cassandra*.

DONA90.- Vine aquí.

HOME90.- Vas a pegar-me?

DONA90.- Però què dius? Què et passa?

HOME90.- No crides, per favor.

DONA90.- Només t'he dit que posares la rentadora. Demà vindrà la dona, no patesques.

HOME90.- I la maleta. M'has dit que desferà la maleta.

DONA90.- Perdona... Tanta feina és això. Vaig arribar ahir de viatge. Havia d'aclarir unes coses aquest matí. És que no puc demanar-te un favor?

HOME90.- Jo tinc feina.

DONA90.- I jo no?

HOME90.- Mira, deixem-ho córrer.

DONA90.- No, deixem-ho córrer, no.

HOME90.- Vols no cridar tant, per favor, no fa falta que s'assabenten els veïns.

DONA90.- D'acord, perdona. **(Pausa.)** Què has volgut dir?

HOME90.- Torna-li..., res, no he volgut dir res. **(Pausa. Parlant baixet.)** Sempre acabes tenint raó.

DONA90.- Però tu què t'has pensat, que ets l'únic que

s'ocupa de la casa?

HOME90.- Qui escura el diumenge, eh, qui escura el diumenge quan no ve la dona? Jo també tinc feina.

DONA90.- I qui arregla els armaris, eh, qui trau tota la roba, qui porta el cotxe a arreglar, i qui s'ocupa d'anar al banc.

HOME90.- Ho veus: sempre acabes tenint raó. Jo també sé traure els diners del caixer, saps?

DONA90.- Tot no és traure els diners, Miquel. S'ha d'estar al corrent de moltes coses.

HOME90.- Hala, crida, crida. Per què no obres la finestra i els ho contes tot? Mira, per favor, deixem-ho córrer, eh?

DONA90.- No, deixem-ho córrer, no. Sempre em fas igual. Què vols, que deixi la feina?

HOME90.- Jo no he dit això.

DONA90.- Que m'ocupe jo sola de les feines de casa?

HOME90.- Xist, xist, xist, no tergiverses les coses.

DONA90.- Aleshores què vols? Tu saps quant de temps ens estalvia la dona?

HOME90.- Sí, i ja sé que la pagues tu.

DONA90.- Ah. És això.

HOME90.- Estic fart de sentir-la: «¿Usted en qué trabaja? No, yo como lo veo siempre en casa».

DONA90.- Però això és perquè sent curiositat, Miquel. Tinc jo la culpa d'això?

HOME90.- No, tu no tens la culpa de res. **(Pausa.)** Tu mai no tens la culpa de res. La vida és així: un dia et gites feliç, segur de tu mateix, i l'endemà t'alces amb unes banyes de bou..., així, com de Mihura, saps?, grans, punxegudes...

DONA90.- Què vols dir?

HOME90.- Vinga, Beatriu, per l'amor de Déu, que no em mame el dit.

DONA90.- De què m'estàs parlant?

HOME90.- Què penses, que no sé què passa en aquestes

convencions, que no sé que folleu tots com conills?

DONA90.- Estàs borratxo.

HOME90.- No estic borratxo. Bé, sí, estic borratxo, què passa? **(Pausa.)** O és que Osiris beu aigua mineral.

DONA90.- Què dius?

HOME90.- Saps el que més em dol: set anys al teu costat i no t'he dit mai que tens els ulls ametllats.

DONA90.- Jo no tinc els ulls ametllats.

HOME90.- Ja ho sé que no els tens ametllats. És una imatge poètica. **(Li refrega per la cara la carta que ha trobat en l'interior del gramòfon.)**

DONA90.- Què és açò?

HOME90.- (Somrient.) Dona, no passarà a la història de la lírica contemporània però farà el seu fet, no patesques.

(Pausa.)

DONA90.- Ho has escrit tu?

HOME90.- No, Déu em guard. **(Beu.)** Qui l'ha escrit, Beatriu?

DONA90.- Qui l'ha escrit, Miquel?

HOME90.- Ja n'hi ha prou d'endevinalles, vols? Us haureu rigut bona cosa de mi tu i el teu amant amb tota la història del sorprenent Eduard **(Assenyalant el gerro.)** i del gerro de la tia Beatriu, eh? L'hauria d'haver tirat al fem, aquest maleït gerro.

DONA90.- Estàs delirant. Ets ridícul.

HOME90.- El teu poeta sí que és ridícul. Osiris! Escolta, de veres que li dius Osiris?

DONA90.- No sé de què em parles.

HOME90.- Ara, saps?, quan l'home estiga trist recordarà la calidesa de la teua mà i es posarà més content que unes castanyetes, a ballar jotes, triqui triqui trinc.

(Entra DONA35 amb un paquet a la mà, el deixa al costat del gerro, obre una carta i la llig.)

DONA90.- Miquel, per favor, no begues més.

HOME90.- Bec tot el que em dóna la gana.

DONA90.- Mira, si no podem parlar sense tirar-nos els trastos és millor que me'n vaja.

HOME90.- Sí, ves-te'n al seu costat. No patesques per mi... Quan tornes m'hauré obert les venes damunt del sofà, d'una en una, com si foren cordes de guitarra.

DONA90.- (Com si volguera confessar alguna cosa.)
Miquel.

HOME90.- Però no patesques, que posaré una funda de plàstic perquè no es taque.

DONA90.- Imbècil. (Se'n va.)

HOME90.- Hala, ves, corre. (Silenci.) Beatriu! Beatriu!

DONA35.- (Precipitadament, posa la carta dins del sobre. Girant-se.) Què? Què?

HOME90.- (Al gerro, en la direcció de DONA35.) Tu tens la culpa de tot. (Agafa el gerroi se l'emporta. Beatriu respira alleujada, riu, amaga la carta al seu pit, posa música (un ritme lent) i balla amb els ulls tancats, molt sensual, mentre desembolica el paqueti en trau un gerro com el que s'ha endut HOME90. Entra HOME35.)

HOME35.- Beatriu! Beatriu! (Lleva la música.)
Beatriu!!!

DONA35.- (Sorpresa.) Eduard!

HOME35.- Estàs sorda o què? Fa més de mitja hora que et cride.

DONA35.- Sí, t'havia sentit..., però estava...

HOME35.- T'ho vaig dir, Beatriu, t'ho vaig dir o no: aquesta música és diabòlica.

DONA35.- Perdona, Eduard. (Pausa.) Fa molt que has arribat?

HOME35.- Els xiquets t'han trobat a faltar.

DONA35.- Ho sent, de veres, però no podia escapar-me. Ja saps com és Raquel.

HOME35.- Beatriu, fa tres setmanes que em vas dir d'anar a Nàquera i encara no has trobat el moment.

(Pausa.)

DONA35.- I la teua germana, com està?

HOME35.- S'ha disgustat. Volia presentar-te les seues amigues. De fet, tenien molt d'interès a conèixer-te. Els agrades molt, em sembla.

DONA35.- Qui, jo?

HOME35.- La meua germana els ha parlat molt bé de tu.

DONA35.- Ah, sí?

HOME35.- Diuen que poden aconseguir-te un lloc a la directiva d'Acció Catòlica.

DONA35.- Què?

HOME35.- De tota manera no et faces il·lusions, encara no és segur. Li he de telefonar ara mateix. Hauries d'haver vingut, Beatriu.

DONA35.- Quina llàstima, m'ho hauria passat tan bé.

HOME35.- Qui sap, potser encara t'encarregaran la tòmbola de Nadal i tot.

DONA35.- Ah! La tòmbola de Nadal?

HOME35.- Per què no? Ah, t'agrada.

DONA35.- Sí... molt. Molt. Però... no sé si podré. Estic tan poc preparada.

HOME35.- Sí, és una gran responsabilitat, però això és el que volies, no? **(Li acaricia la cara.)**

DONA35.- Jo no...

HOME35.- No patesques, la meua germana t'ajudarà.

DONA35.- Però Eduard...

HOME35.- Ja veuràs, faràs una labor molt útil. (**Va a cridar per telèfon però ella l'interromp.**)

DONA35.- És que no sé si podré, Eduard, he de posar per al quadre. Em falten encara algunes sessions.

HOME35.- El quadre? Quin quadre?

DONA35.- No te'n recordes? L'amic de Raquel, aquell pintor, li vaig prometre a la meua germana que l'ajudaria.

HOME35.- Ah, sí, l'excombatent d'Annual.

DONA35.- No, ell no...

HOME35.- Em pensava que era una miniatura.

DONA35.- Sí, una miniatura... Gran. És un quadre... té un format un poc... així... enorme. Es titula...

HOME35.- (Contrariat.) No crec que tingues una altra oportunitat com aquesta. De fet no li deus res a Raquel.

DONA35.- Ja, però és la meua germana.

HOME35.- No t'entenc, Beatriu. Et passes la vida queixant-te i quan es presenta la possibilitat de fer alguna cosa te'n desentens.

DONA35.- Però si jo no volia...

HOME35.- Molt bé, d'acord, fes el que vulgues. (**Penja el telèfon bruscament.**) I com es diu?

DONA35.- Qui?

HOME35.- El quadre, com dius que es titula?

DONA35.- Ah, *El bany*.

HOME35.- *El bany*?

DONA35.- Bé, *El bateig*, en realitat es diu *El bateig*.

HOME35.- És un tema religiós?

DONA35.- En certa manera... No.

HOME35.- És pagà?

DONA35.- No. No. No. És... pur, no sé com dir-ho... com si... despullàrem l'ànima.

HOME35.- Abstracte?

DONA35.- Abstracte, això és.

HOME35.- No m'agrada, Beatriu, ja saps que em repugna aquesta gent. Són decadents. Comencen fent una broma i acaben mofant-se del més sagrat. No, no són un bon exemple de moralitat, creu-me. Veges si no aquest, com li diuen, aquest *franchise*...

DONA35.- Picasso?

HOME35.- Pinta com si estiguera cansat de la vida, sense pudor.

DONA35.- Jo ho trobe divertit.

HOME35.- Què trobes divertit, que pinte les dones en conill o que les talle a trossos? No sigues frívola, Beatriu.

DONA35.- És una altra manera de veure les coses, Eduard, diferent... més lliure.

HOME35.- Si han de fer mamarratxades com aquesta (**Assenyala el gerro.**), val més que no siguin lliures.

DONA35.- No t'agrada?

HOME35.- L'has comprat tu?

DONA35.- És... un regal.

HOME35.- Ho sabia, un altre obsequi de la teua germaneta.

DONA35.- (Dissimulant.) Ho vam veure en una tenda i me'l va comprar. «Perquè hi conserves els teus somnis, Beatriu», em va dir.

HOME35.- Ara també fa versos, Raquel?

DONA35.- Això no són versos.

HOME35.- Tant se val poesia com prosa, acabarà podrint-se a l'infern amb els seus amiguets, ja ho veuràs. De tota manera no vull que tingues més tractes amb aquesta gent.

DONA35.- Què vols dir?

HOME35.- Que s'ha acabat, que s'ha acabat d'exhibir-te per a ningú. Ho entens?

DONA35.- Però no puc, Eduard, m'he compromès.

HOME35.- Doncs li dius que no, que se'n busque una altra i en pau. **(Pausa.)** Entesos? **(Pausa. Sona el telèfon 3 vegades.)** No penses contestar?**(Sona 1 vegada el telèfon.)**

DONA35.- Sí, ja hi vaig. **(Sona 1 vegada més el telèfon i l'agafa.)** Diga'm. Com? La Bella Dorita? Què? Sí, l'he sentit perfectament, la Bella Dorita està fogosa i l'espera aquesta nit, però... Perdó, per qui pregunta? El tigre de Bengala? Disculpe, crec que s'ha equivocat.

HOME35.- Dus ací **(Es precipita cap al telèfon.)** Sí? Diga'm. No, ací no viu cap tigre de Bengala. No, senyora, s'ha equivocat, açò és una casa respectable. Ho entén? **(Penja bruscament.)** Ho veus, Beatriu, veus de què vull protegir-te. La gent... tota la societat està corrompuda.

DONA35.- No exageres, Eduard, deu ser un joc d'enamorats. Què té de dolent això?

HOME35.- Res, no té res de dolent. Per a tu tot és vàlid, tot és poesia... Però darrere d'això hi ha carnalitat, sodomia, fornicació, ho sé molt bé. **(Silenci.)** Ets massa bona, Beatriu, no veus malícia en res, però, creu-me, jo tinc més experiència... Només vull protegir-te.

DONA35.- (Abraçant-lo.) Oh, Eduard.

HOME35.- Beatriu!

(Pausa.)

DONA35.- (Afectada.) No, jo no sóc bona, Eduard.

HOME35.- Què dius?

DONA35.- Jo també sóc falsa... Jo...

HOME35.- Eh, eh, eh... Què et passa?

DONA35.- T'he de dir una cosa, Eduard.

HOME35.- Tranquil!Aa, vida meua, tranquil!Aa.

DONA35.- Eduard!

HOME35.- Dis-me.

DONA35.- Eduard!

HOME35.- Vinga, no plores més.

DONA35.- Eduard!

HOME35.- (Alçant la veu.) Què?

(Silenci.)

DONA35.- No he preparat el sopar.

HOME35.- Com?

DONA35.- No sabia quan vindries i li he donat festa a la criada.

HOME35.- Això és tot? No passa res, vida meua, no passa res. Vinga, vinga, ja ha passat tot.

(Entra HOME90 llegint unes pàgines i fumant un cigarret mig consumit.)

DONA35.- Em perdones?

HOME35.- És clar que sí, Beatriu, és clar que sí. (Pausa.) De tota manera no em podia quedar a sopar. Uf, que tard. Ha sorgit un imprevist a la fàbrica, ho sent. No em puc esperar..., tenim una reunió.

DONA35.- Ara?

HOME35.- Sí, amb el meu cunyat... ara mateix. No t'ho havia dit?

HOME90.- (Estripant un paper.) Ha, què bo!

DONA35.- Tornaràs tard?

HOME35.- Bé, ja saps com són aquestes coses... Sí, molt tard. No m'esperes. (Se'n va.)

DONA35.- Eduard.

HOME35.- Què?

DONA35.- No em fas un bes?

HOME35.- Sí, sí, és clar. (Li fa un bes i se'n va.)

(HOME90 llança els fulls de paper a l'aire, s'acosta al gerro, fa una pipada, apaga el cigarret en el gerro i el llança dins, s'acosta a les begudes. Beatriu posa el gramòfon. HOME90 es gira bruscament, s'acosta de nou al gerro, en trau el cigarret i mira, incrèdul, el gerro, mira el lateral per on ha eixit abans i llança el cigarret amb força cap a l'interior del gerro. Se'n torna arrere, se serveix un got, es gira a poc a poc en direcció al gerro, mira el got i el deixa. S'acosta al gerro, en trau un cigarret, en trau un altre (el que havia llançat la dona en la escena), mira cap al lateral per on ha desaparegut abans amb el gerro, mira el gerro i en trau també uns trossos de paper. Beatriu s'acosta al telèfon i marca un número. HOME90 se'n torna arrere, agafa el got, mira el gerro una altra vegada, deixa el got bruscament i va a reconstruir els papers.)

DONA35.- Hem de parlar. No, ara, aquesta nit. No puc, no puc suportar-ho més. No, no, jo hi aniré. Sí, jo també. (S'acosta al gramòfon, posa la cançó que ha interromput l'HOME35 i es contorneja com en una mena de dansa.)

HOME90.- (Rient com un boig.) Adúltera!

(DONA35 lleva bruscament la música i se'n va.)

HOME90.- Ets una adúltera. (Riu, llig i beu.) «Aquests dies han estat com una revelació per a mi. Jo era com un boig errant, no?, o siga tot eren tenebres en la meua vida, però el reflex dels teus ulls ametllats és la llum que ara em guia». Guia, vida. Assonància, *burro!* (Sospira.) «Ai! Quan la nit d'amor davalla aquell que dorm no sap quant pateix un amant i quant amaga». Osti, açò em sona. D'on s'ho deu haver copiat, el canalla? «Oh, com crema el meu desig de tu, Beatriu, voldria ser», què sé jo que voldries ser, pillastre. Ah, la mar, voldria ser «la mar, per inundar-te i posseir-te». Serà pallasso. «Hi ha tants secrets en els teus ulls», o siga, «tant de misteri... que el somni raja al doll de la ficció». Ep, açò és bonic. No sé què carall deu voler dir, però té força. No sé, és com una mena de cosa intangible, això és, com un cagarro intangible. (Entra DONA90.) En definitiva, «sóc» talment «l'Osiris, que cada nit mor i només amb tu retroba la joia de viure». (S'adona de la presència de DONA90.) Eh,

veges qui tenim ací. Nefertiti, la dels ulls ametllats, veges si tu ets capaç d'il·luminar el sentit d'aquests versos, jo em rendesc.

DONA90.- Què fas?

HOME90.- No ho veus, faig una conferència als fantasmes de la casa sobre lírica egípcia.

DONA90.- Hem de parlar, Miquel.

HOME90.- Sí, és clar que hem de parlar. Apa, comença a llargar: Qui és Osiris?

DONA90.- Estàs malalt, Miquel.

HOME90.- Sí, ja ho sé, patesc al·lucinacions, no?: escolte músiques que en realitat no sonen, trenque un gerro que en realitat no trenque, rep anònims que en realitat no envia ningú... O és que també he escrit jo aquest poema en un moment de deliri, Beatriu.

DONA90.- No sé de què em parles?

HOME90.- Sempre dius el mateix. Quina mena d'executiva ets tu, merda? Tu mai no saps res. **(Pausa.)** Bé, tant se val, ara ja no importa.

DONA90.- He pensat... Vull ajudar-te, però no sé per què et faig cada vegada més mal. **(DONA90 recolza la mà en l'espatlla d'HOME90 i aquest se'n desentén.)**

(Ix DONA35 amb unes maletes i plorosa; la segueix HOME35.)

HOME35.- Espera, Beatriu, què vol dir que te'n vas? **(DONA35 tracta d'explicar-se però no li ixen les paraules.)** No sigues histèrica, para ja, vols? No cal que et poses així per una bajanada. D'acord, no tornaré a decidir res sense consultar-te, no patesques. Si no vols entrar en l'Acció Catòlica no entres i en pau, però no en faces cap drama. **(DONA35 té un altre atac de plor.)**

DONA90.- Serà millor que ens separem.

HOME90.- No, no, no, t'equivoques, sóc jo qui et deixa, Beatriu.

HOME35.- Calma't, Beatriu, calma't.

HOME90.- Tant se me'n dóna amb qui et rebolques. No t'aguante. Ja veus, he necessitat saber que me la pegaves per poder-t'ho dir. Tenia por de fer-te mal, supose.

DONA35.- Eduard!

HOME35.- Què?

HOME90.- No t'aguante, ni a tu ni a la ballena que m'has buscat perquè em torque les baves. Jo no necessite una criada, Beatriu. En tinc prou amb les meues mísseres quatre pessetes. No tinc per què competir amb tu ni donar-te comptes.

DONA90.- Jo no t'he demanat mai res.

HOME90.- Ets tan bona, tan generosa.

DONA90.- Tant me fa els diners que guanyes, sóc feliç amb tu i amb això en tinc prou.

HOME90.- Tu què vas a ser feliç. Ets masoquista o què? T'agrada que t'insulte? Ja t'ho he dit: no t'aguante, no aguante el teu aire de superioritat, que m'estimes sempre tant, que no parles mai dels diners, com si tinguérem un acord tàcit, m'entens? No vull cap dels teus luxes.

DONA90.- Sí.

DONA35.- Eduard!

HOME35.- Què? (DONA35 intenta parlar però no pot.)

HOME90.- Puc viure perfectament sol.

DONA90.- És clar que pots viure perfectament sol, però no canviarà res. Tens raó, no m'aguantes, però encara t'aguantes menys a tu mateix. Si no són els diners t'inventaràs una altra cosa. T'odies massa en el fons.

HOME90.- Almenys no hauré de compartir els llençols amb ningú. No puc suportar les comparacions, ja ho saps, i encara menys amb un Déu egipci.

DONA90.- (Alçant la veu.) No hi ha cap Osiris, merda. Ningú m'ha escrit versos mai, no he llegit mai *Yerma*, no tinc res a veure amb Ismael...

HOME90.- Per favor.

DONA35.- Eduard!

HOME35.- Què?

DONA90.- I sí, he tingut un rotllo. (HOME90 es gira i la mira.)

HOME35.- No dius res ara?, se t'ha oblidat el sopar una altra volta?

DONA35.- No sé com dir-t'ho, Eduard, ets tan bo.

DONA90.- Estàvem distanciat, Miquel. No sé... Suppose que... A tots ens agrada que ens diguen...

HOME90.- Xiqueta, ens fa falta gent com tu a la Central.

DONA35.- He conegut a un home.

DONA90.- Què vols que et diga, em va agradar i prou.

HOME35.- Que vols dir que has conegut a un home?

DONA90.- Per a mi no ha volgut dir res, de veres. Ha passat i prou. Quan em vaig despertar al'hotel... Deus pensar que sóc una idiota, però només pensava a agafar-te la mà. Em semblava tan sòrdid tot que he agafat el primer avió sense dir ni adéu.

HOME35.- Contesta'm.

DONA90.- Això és el que havia d'aclarir aquest matí... Però això ara què importa.

HOME90.- No, és clar que no té cap importància, dona, nosaltres estem alliberats, no? Vull dir, aquestes coses...

HOME35.- (Cridant.) Contesta'm.

DONA35.- Em sentia tan sola, Eduard.

DONA90.- No puc dir-te que me'n penedesc, però...

HOME90.- No em contes detalls, eh?

HOME35.- Què has fet, Beatriu?

DONA90.- T'estime, Miquel.

HOME90.- No em digues res, no vull saber res, no m'expliques res.

DONA35.- Jo no volia que passara, però...

HOME35.- Però què?

HOME90.- Dis-me només una cosa.

HOME35.- Però què!?

HOME90.- Heu follat?

DONA35.- Vam passejar un dia... No va passar res, de veres.

DONA90.- Què?

DONA35.- Després vam quedar en el seu estudi, i jo... Estava tan sola, Eduard. Al principi sentia molta vergonya, però després... Ell parlava tant.

HOME90.- Està ben clar, no, que si heu follat?

DONA90.- Quina importància té això ara?

DONA35.- No feia mal a ningú, Eduard, i em sentia tan bé, tan lliure...

HOME90.- Contesta'm.

DONA35.- ...Tot va començar com una broma...

DONA90.- No som xiquets, Miquel.

HOME90.- O siga, que heu follat!

DONA35.- ...No sé, parlàvem de plantes, i jo li vaig dir que m'agradaria tenir un *cunilingus* tailandès, que totes les meues amigues en tenien un, i ell... ell em va ensenyar que el *cunilingus* no és una planta.

HOME90.- Ets... Ets una...

HOME35.- Puta!

(D'una manera simultània HOME90 pega una bufetada a DONA90; DONA35 pega una bufetada a HOME35; DONA90 pega una bufetada a HOME90 i HOME35 pega una bufetada a DONA35. Silenci. DONA35 se'n va plorosa al sofà. DONA90 tracta d'acostar-se a HOME90 però aquest s'aparta i se situa al costat de DONA35.)

DONA90.- Bé, supose que açò és el final, no? (HOME90 no li contesta i, lentament, comença a arregar les

pàgines de terra.)

HOME35.- Tothom es deu estar rient de mi ara.

DONA35.- No ho sap ningú.

HOME35.- No?

DONA35.- Només Raquel ho sap.

HOME35.- Ja. Aleshores només ho deu saber mitja València.

(Pausa.)

HOME90.- Què fas?

DONA90.- Es la novel·la?

HOME90.- Deixa-ho estar.

DONA90.- (Deixa caure els fulls.) Perdona.

HOME90.- No hi ha res a perdonar.

DONA35.- M'agradaria explicar-te... Sempre he pensat que jo tenia la culpa, saps?, que alguna cosa... Tothom deia que tenia molta sort. Fins i tot Raquel m'ho va dir una volta.

(Pausa.)

DONA90.- Te n'aniràs ara?

HOME90.- Sí: La casa és teua, no?

DONA35.- No t'he estimat mai, Eduard.

(Pausa.)

DONA90.- Pensava que podríem ser feliços ací.

HOME90.- I ho vam ser durant un temps, em sembla. No?

DONA90.- Sí, jo ja guanyava molts diners. I teníem una criada també, te'n recordes?

(Pausa.)

HOME35.- Te n'hauràs d'anar una temporada, Beatriu. Fora. Amb la meua germana. Direm que estàs malalta. O que se t'ha mort una tia, no sé, ja ho veurem. Ningú no n'ha de saber res. Després... Després ja veurem.

DONA35.- No m'ho puc creure, Eduard. És com si haguera nascut ahir. A voltes sent com una opressió a la gola, i crec que... Em fa l'efecte que sóc com una criatura, molt petita, que té por de fer un simple pas. I vull córrer, córrer sota la pluja, i cridar.

HOME90.- Sóc un imbècil, no és així?

DONA90.- Sí, ets un imbècil.

HOME35.- Parlaré amb la teua germana... i amb, com es diu?, tant se val, jo ho arreglaré tot, no patesques. Tot s'arreglarà.

DONA35.- Eduard, me'n vaig.

HOME35.- No te'n pots anar, no ho entens?

DONA35.- Ah! Tu no m'estimes, Eduard, ho saps perfectament, tu només vols algú que porte les orquídiess dels teus amics.

HOME90.- S'ha acabat això, amb el teu amant, vull dir?

DONA90.- De fet no va començar mai.

HOME90.- Hum!

DONA35.- Deixa'm anar.

HOME35.- Puc fer-te molt de mal, encara.

DONA35.- No, ja no pots. (**Trau la carta que guarda en el pit.**) Seria un escàndol. Açò sí que et faria mal, creu-me. (**Li dóna la carta.**)

(Pausa.)

HOME90.- Bé... No sé, vols que pose el gramòfon? (**DONA90 somriu.**) No funciona, ja ho sé.

DONA35.- Deixa'm anar, Eduard.

HOME90.- Perdona, Beatriu.

DONA90.- Per què?

HOME35.- On vols anar?

HOME90.- Potser t'estranyarà que et diga açò ara, però...

DONA90.- Què?

HOME90.- Res, no res.

HOME35.- (**Cridant.**) On vols anar?

DONA35.- Què importa això ara? Tant se val. A Viena, potser. Pots dir que he mort en un accident. No sé, el que et sembla millor. La meua germana t'ajudarà, no patesques. Ningú no en sabrà mai res.

HOME35.- No, tot s'arreglarà. (**Trenca la carta en quatre trossos i la llança al gerro, la mateixa carta que ha trobat HOME90 uns moments abans, en realitat 55 anys més tard.**) Ens oblidarem de tot açò. Anirem a Sant Sebastià, si vols.

DONA35.- Eduard, me'n vaig.

HOME90.- No sé, vols que tornem a intentar-ho?

DONA90.- És una broma?

HOME90.- Sí, és una broma.

DONA90.- No m'aguantes, Miquel.

HOME90.- Sí, és clar, és clar, les fundes de plàstic i tot això.

HOME35.- Tot s'arreglarà, Beatriu, ens oblidarem de tot.

HOME90.- Bé, me'n vaig.

HOME35.- Vinga, canvia't, afanya't, que vull sopar. (**Se'n va. Lentament, DONA35 se'n va darrere seu.**)

HOME90.- Adéu, Beatriu. (**Comença a anar-se'n.**)

DONA90.- Miquel!

HOME90.- Què?

DONA90.- On vas?

HOME90.- No sé...

DONA90.- Vols que et prepare un poc de roba?

HOME90.- No, no. Ja... ja vindré a arreplegar-la. Més endavant. Hum?

DONA90.- D'acord.

HOME90.- (Es queda un moment vacil·lant.) Bé. (Comença a anar-se'n.)

DONA90.- Miquel!

HOME90.- Què?

DONA90.- Vine... Vols que fem un ball?

HOME90.- Un ball?

DONA90.- Sí.

HOME90.- Per què?

DONA90.- Tens pressa? L'últim ball, eh?

HOME90.- Jo. No sé. (S'agafen. Somrient.) De fet no t'aguante, saps?

DONA90.- El meu aire de superioritat, no és això?

(Es besen.)

HOME90.- I la mania d'endreçar-ho tot, no ho suporte.

DONA90.- Puc tirar-ho tot per terra a partir d'ara, si et sembla millor.

HOME90.- No, no, si em sembla molt bé. De fet estic disposat a posar totes les fundes de plàstic que faça falta.

DONA90.- I jo a llevar-les.

(Es besen.)

HOME90.- Escolta, no fa falta que tinguem un fill per a

reconciliar-nos.

DONA90.- (Somrient.) Parlava de les fundes del sofà, idiota.

HOME90.- (Irònic.) Sí, sí, jo també.

(Es besen. Ix DONA35, engega el gramòfon, s'escolta una música suau. Mira lentament la casa i se'n va.)

HOME90.- (Preocupat.) Sents la música?

DONA90.- Sí, sí que la sent. **(El besa.)**

HOME90.- (Desfent el bes.) Et parle seriosament, la sents o no la sents?

DONA90.- Que sí, que sí que la sent. **(L'abraça.)**

(HOME90 tracta de girar-se una altra vegada, però DONA90 l'atrau novament i el besa. Creix la música a poc a poc. Fosc lent.)